

Seppo Juurikkalan muistoksi

Seuramme ja edeltäjäseuramme Reima-34:n/ Kruunuhaan Reiman pitkäaikainen jäsen Seppo Hannu Antero Juurikkala menehtyi hoitokoti Villa Lyhteessä Espoossa 29.11.2010. Seppo oli syntynyt Sysmässä 1.12.1935 eikä siis aivan kerinnyt viettää 75-vuotispäiviään keskuudessamme.

Minulla oli ilo tutustua Seppoon työelämässä eli TKK:n Reaktorilaboratoriossa jo 1960-luvun alussa. Tulen aina muistamaan jo niiltä ajoilta hänen reilun olemuksensa. Hän oli aina vaatimaton, auttavainen, ystävällinen ja kohtelias. Samoihin aikoihin aloitimme Sepon kanssa suunnistusharrastuksen Kruunuhaan Reimassa ja ystävystyimme myös perhetasolla. Varsin pian huomasin hänen aidon kiinnostuksensa luontoon ja halun ottaa selvää siellä liikkumisesta ja kaikesta siellä näkemästään.

Yksi selkeimmistä muistikuvista varhaisilta vuosiltamme liittyy talviseen muutaman vuorokauden erävaellukseen Saariselällä. Kapusimme loivaa metsäistä vaaranrinnettä, ja Seppo keveänä ja ketteränä hiihteli pitkin hankea, kun minä kahlasin polvia myöten lumessa ja jäin jälkeen. Saavuttaessani Sepon hän oli tehnyt tervaskannosta tulet ja keitteli meille kahvia. Silloin säteili tyytyväisyys, lämpö ja ystävyys hänen silmistään, tämä oli hänen ensimmäinen eräretkensä!

Lukuisia olivat ne viesti- ja partiosuunnistukset, missä kilpailimme yhdessä. Sepolla oli hyvin keskeinen rooli Reimassa, erityisesti sen kilpailutoiminnassa. Henkilöresursseiltaan pieni seura uskalsi ottaa suuriakin järjestelytehtäviä, kun tiedettiin, että sillä oli asettaa kilpailuihin taitava, luotettava ja järjestelyhommat hallitseva ratamestari. Monet kansalliset ja piirinmestaruuskilpailut 60-, 70- ja 80-luvuilla käytiin Sepon tekemillä radoilla. Vaativin tehtävä oli valtakunnallisen tarkkailukilpailun ratamestaritehtävät Sipoon Spjutsundissa v. 1987. Sepon maine ratamestarityön taitajana toi hänelle lukuisia valvontatehtäviä muiden seurojen järjestämissä kisoissa. Hän toimi

ratamestarikouuttajana liiton ja piirin kursseilla. SVUL:n Helsingin piirin suunnistusjaoston jäsenenä hän oli usean vuoden ajan. Hän osallistui myös Espoon työpaikkaurheilun TEA:n suunnistustoimintaan.

Seppo oli olemuksellaan luonto- ja retkeilyihminen, jolle Lappi oli kaikki kaikessa. Luonnossa hän liikkui usein kameran kanssa. Seppo jätti jälkeensä mittavan luontokuvien kokoelman, josta saimme nähdä osan hänen muistotilaisuudessaan.

Sepon luonto- ja retkeilykiinnostus vei hänet myös aktiiviseen toimintaan Suomen Ladussa ja Helsingin latuyhdistyksessä yhdessä puolisonsa Seijan kanssa. Suomen Ladun latuneuvojan pätevyyden hän sai v. 1977. Vetämillään eräretkillä Lapissa hänellä oli maine kaikista huolehtivana oppaana, joka ei mitenkään tuonut itseään esille. Erävaelluksen SM-kilpailuissa hän toimi useaan otteeseen järjestelijänä, ratamestarina tai valvojana. Viimeisin ratamestaritehtävä oli v. 1995 Nuuksiossa pidetyissä erävaelluskisoissa.

Heinolan pohjoispuolelle perintömailleen Pääsinniemeen Seppo rakensi eläkepäivinään kodikkaan hirsimökin. Vuoden 2000 FIN5-rastiviikko järjestettiin osittain Sepon mailla ja kilpailujen välipäivinä Essun veteraaniporukka sai mökillä nauttia Sepon ja Seijan vieraanvaraisuudesta. Mökki tarjosi Sepolle paljon mieluisaa askareta vuosien ajan, vielä hänen parantumattoman sairautenkin aikana. Hän sairastui Parkinsonin tautiin yli 10 vuotta sitten, eleli Seijan tukemana kotona, kunnes siirtyminen hoitokotiin Viharlaaksossa tuli hänelle helpotukseksi.

Sepon kuolinilmoituksen teksti kuvaa kauniisti hänen harastuksiaan ja luonnettaan:

Leuto tuuli tuntureilla,
ilma kuulas, kirkas,
lumihuippuja
maailman ääriin asti.
Sinne käy
Seppo-rakkaan matka,
ilman taakkaa,
kevein mielin, kevein askelin.

Omaisten lisäksi Seppoa jäivät kaipaamaan laaja ystäväpiiri, johon myös Espoon Suunnan veteraaneista moni kuuluu.

Heikki Väyrynen